

מסביר מדוע נתן הקב"ה מקום לס"א

תִּקְוֵנָא דִּיהוּא סְטְרָא אַחְרָא וזה מה שתיקן הקדוש ברוך הוא בעולמו

מקום לסטרא אחרא ועיקרא הוא כדי לדון הרשעים י"ב חודש בגיהנם ובזמן

הזה נטהרים, **בֵּי דִינָא לְאַתְדָּנָא בְּהוּ חַיִּיבֵינָא** [יז] שהם בית דין לדון

בהם לחוטאים כי זה תכלית בריאת הסט"א כדי שהרשעים יראו ולא יחטאו.

הממונה הקדוש אחראי להשגיח על התפילות שנכנסות לפני הקב"ה ואם
התפילה בציבור מיד עולה לפני הקב"ה

כְּגִוּוֹנָא דָּא, כעין השגחה זו שיש על כניסת הנשמות להיכל זה **דִּיהוּא**

מִמְנָא קְדִישָׁא, דְּקִימָא עַל דִּיהוּא פְּתָחָא, אותו

הממונה הקדוש טהריא"ל ממונה להשגיח עוד **כָּל אֵינוֹן צְלוֹתֵינוּ**, דְּבִקְעֵי

אור הרשב"י

שכר ועונש, וזה אי אפשר כי אם ע"י קוסטינר
היא מדת הרע להפרע מן הרשעים, והנה הרע
זה הוא שורש הסינים והשמרים של הגבורות
והדינין, בסוד מקום המשפט שמה הרשע,
והבן זה. וכדי שיתגלו הסינים והקליפות אי
אפשר רק ע"י השתלשלות עולמות
ובתכליתם יתבררו הסינים ויצאו בפועל וכו'
עכ"ל. ונמצא כי "עקריות הסיבה" להאצלת
העולמות ובריאתם בדרך שנאצלו, היא
לצורך לברר הטוב מהרע ועי"ז יהיה העונש
לחוטאים ע"י מדת הרע שהיא כדי ליפרע
מהרשעים.

נטהרת מכל וכל, מפני שתיקון גיהנם
ותשלום גלגולו הוא י"ב חודש ששה חדשים
בשמן המור שהוא ודאי מר ממות, וששה
חדשים בבשמים ובתמרוקים שהם ממרקים
הכל, וזה העונש היותר גדול, ויש שאינו צריך
אלא שעה אחת ואין גהנם שולט עליו יותר
וחדא מינייהו נקט (אור יקר).

[יז] ומבואר ענין זה בספר מבוא שערים (שער
ב' חלק ג' פרק ח) וז"ל: נשלים לבאר גם כן
ענין עקריות הסיבה מה היתה, אשר כבר
התחלנו באורה בהקדמת מבוא שערים, והוא
היות כונתו יתברך לברוא עולם הזה שיש בו

הלימוד היומי

אֲוִירִין וְרִקִיעֵין, לְמִיעָאל קָמִי מְלֶכָא, על כל אותן תפילות שבוקעות את האוירים ושבעת הרקיעים ליכנס לפני הקב"ה [יח] אִי צְלוֹתָא דְסַגִּיאִין אִינוּן, פְּתַח פְּתַחַא, וְאָעִיל הֵהוּא צְלוֹתָא אַם תפילת רבים הם מיד פותח הפתח ומכניס את התפילה [יט] עַד דְּאֵתְעִבִידוּ כָּל צְלוֹתֵין דְּעָלְמָא, עֵטְרָא בְּרִישָׁא דְצַדִּיק חַי עָלְמִין, עד שנעשים כל התפילות של העולם עטרה בראש צדיק חי העולמים שהוא בחינת עטרת היסוד

אור הרשב"י

הוא כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני מבין אומות העולם. והרמב"ם בהלכות תפילה (פרק ח הלכה א) כתב: תפלת הצבור נשמעת תמיד ואפילו היו בהן חוטאים אין הקדוש ברוך הוא מואם בתפלתן של רבים, לפיכך צריך אדם לשתף עצמו עם הצבור, ולא יתפלל ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הצבור עכ"ל.

והטעם לזה מבואר במדרש איכה (ג ח) : גם כי אזעק ואשוע שתרם תפילתי. ר' אחא ורבנן, ר' אחא אמר כל מי שמתפלל עם הצבור תפלתו נשמעת. משל לעשרה בני אדם שעשו עטרה למלך ובא עני אחד ונתן ידו עמהם, מה המלך אומר בפני העני הזה איני לובש העטרה, מה דהיא היא ונלבשנה. כך עשרה בני אדם צדיקים עומדים בבית הכנסת ומתפללים, ורשע אחד עומד ביניהם, מה הקדוש ברוך הוא אומר בפני הרשע הזה איני מקבל התפלה, נקבלנה מה דהיא היא וכו' עכ"ל.

[יח] וז"ל הרמ"ק: ואפשר שהתפלה שתדחה באויר. אמנם אחר שעלתה כל האוירין יש לה עוד צורך להיותה נדונית בפתח זה עד שיטוה אותה ליכנס. ואפילו שנכנסת פתח ההיכל הראשון, עדיין נשאר עליה להיות נדונית בהיכל ב' וכן ג' עד היכל אהבה שאין שם דין. והטעם שכל היכל והיכל דק מחבירו וע"ד זה הנשמה. וכל זאת בתפלת היחיד, זולתי תפלת רבים שאינה נדבקת בשום היכל.

[יט] וכמו שמבואר בגמרא ברכות ה. מאי דכתיב ואני תפילתי לך ה' עת רצון אימתי עת רצון, בשעה שהצבור מתפללין. רבי יוסי ברבי חנינא אמר מהכא: כה אמר ה' בעת רצון עניתך. רבי אחא ברבי חנינא אמר מהכא: הן אל כביר ולא ימאס וכתוב פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי. תניא נמי הכי רבי נתן אומר מנין שאין הקדוש ברוך הוא מואם בתפלתן של רבים שנאמר הן אל כביר ולא ימאס וכתוב פדה בשלום נפשי מקרב לי וגו' אמר הקדוש ברוך

כָּמֹה דְאוֹקְמוּהָ כמו שבארוהו שהתפילות עולות ע"י סנדלפון ועולות ליסוד דמלכות בסוד מ"ן לגרום יחוד דזו"ן.

תפילת יחיד נבדקת לפי האדם המתפלל אם ראויה להכנס לפני הקב"ה או להרחות לחוץ

וְאִי עֲלוֹתָא דִּיחִיד ואם היא תפילת יחיד, **סְלִקָא עַד דְמִטִּי לְפִתְחָא דְהִיכְלָא דָא**, דְהֵאִי מְמַנָּא קִיִּמָא בִּיהֵ. אז

היא עולה עד שמגיעה עד לפתח היכל זה שעומד בו טהריא"ל והוא בודק אותה **אִי יָאָה הָהִיא עֲלוֹתָא**, **לְאַעְלָא קִמִּי מְלִבָּא קְדִישָׁא** (יָאוֹת) אם תפילה זו יפה וראויה ליכנס לפני הקב"ה, **מִיַּד פִּתְחָא פִּתְחָא, וְאַעִיל לָהּ.**

מיד פותח הפתח ומכניס אותה **וְאִי לָא יָאָה**, ואם אינה תפילה ראויה מפני רשותו

ורוע תכונתו של אותו אדם או שלא היתה בכוונה ראויה **דְחִי לָהּ לְבַר**, הוא דוחה

אותה לחוץ **וְנִחָתָא וְאַתְשִׁיָּא בְּעֵלְמָא**, והיא יורדת ומשוטטת בעולם

וְקִיִּמָא גּוֹ רְקִיעָא תַּתְּאָה מְאִינוֹן רְקִיעִין דְלַתְתָּא,

דְמַדְבְּרִי גּוֹ עֵלְמָא [כ], וכיון שתפילה זו נדחית ויורדת מרקיע לרקיע עד

שעומדת ברקיע התחתון מאותם הרקיעים שלמטה המנהיגים את העולם הזה.

אור הרשב"י

עטרה לראש צדיק כידוע. והוא נגד פתח היכל זה שהוא ג"כ בעטרה, ושלכן נקרא סהדיא"ל שהוא מארי דעיינון וכמ"ש האבן הזאת תהיה בנו לעדה. ואמר בפרשת וילך

[כ] וז"ל הגר"א: מאינון רקיעין, ר"ל הו' רקיעים הנ"ל שמנהיגים את העוה"ז והרקיע התחתון הוא וילון והוא רקיע עטרת היסוד מלכות ששם התפלה והברכות לראש צדיק,

הלימוד היומי

המלאך סהדיא"ל ממונה על ההיכל שאליו עולות התפילות שנדחו

וְבַתְּהוּא רְקִיעָא, קְיָימָא חָד מְמַנָּא דִּי שְׁמִיָּה סְהַדִּיא"ל,

באותו רקיע עומד ממונה אחד ששמו סהדיא"ל, על שם שהוא מעיד על

מעשה האדם ואם חוזר בתשובה הוא מעלה תפילתו למעלה **וּמְמַנָּא עַל הָאֵי**

רְקִיעָא והוא ממונה על אותו רקיע. **וְנָטִיל כָּל הֵינִי צְלוֹתֵינִי**

דְּאֶתְדַּחֲיִין, דְּאֶקְרוּן צְלוֹתֵי פְּסִילָאן ונוטל את כל אותן התפילות

שנדחו הנקראות תפילות פסולות **וְגִנִּיז לֹזַן, עַד דְּאֵיתְרִין** (נ"א דְּתָב) **הָהוּא**

בַּר נֶשׁ וגונז אותן עד שנידון אותו אדם או שחוזר בתשובה אותו האדם שהתפלל אותה

התפילה.

האדם ששב בתשובה ומתפלל בכח אותה התפילה עולה גם התפילה שנפסלה

אֵי תָב לְגַבֵּי מְאָרִיָּה בְּדָקָא יָאוּת, וְצֵלִי צְלוֹתָא אַחָרָא

זְכָאָה, אם שב אותו האדם בתשובה כראוי והתפלל תפילה אחרת ראויה

היא **צְלוֹתָא זְכָאָה כַּד סְלָקָא,** כאשר התפילה הראויה עולה למעלה

נָטִיל הָהוּא מְמַנָּא סְהַדִּיא"ל הָאֵי צְלוֹתָא, נוטל הממונה

אור הרשב"י

הוצב להבות אש, מציאות רוחני בסוד
אותיות אלו הקדושות המתחברות ועולות
למעלה להתקבל אל פתח היכל לבנת
הספיר. (ידיד נפש).

דאבנא דיהושע ובאר של יצחק קיימין
לספרותא אבנא כנ"ל ובאר דיצחק כמ"ש
בעבור תהיה לי לעדה. עכ"ל. וכתב הרמ"ק,
הענין הוא כי תפלתו של אדם הבל פיו נעשה

הלימוד היומי